

Θανατάς

θανατάς, ο, ουσ. [<θάνατος + κατάλ. -άς], ο χάρος·

- *είναι του θανατά*, είναι ετοιμοθάνατος: «μέσα στο σπίτι επικρατεί άκρα ησυχία, γιατί ο παππούς είναι του θανατά»·

- *έπεσε του θανατά*, στενοχωρήθηκε τόσο πολύ, που πήγε να πεθάνει από τη στενοχώρια του: «με τον τρόπο που του μίλησες, έπεσε του θανατά ο άνθρωπος!»· βλ. και φρ. *είναι του θανατά*·

- *το παίρνω του θανατά*, στενοχωριέμαι πάρα πολύ, παίρνω κατάκαρδα κάτι που μου λένε: «μια κουβέντα είπα για να κάνω ένα αστείο κι εσύ το πήρες του θανατά»·

- *του θανατά, α.* πάρα πολύ ωραία, πολύ ευχάριστα: «στην εκδρομή περάσαμε του θανατά». **β.** (για πρόσωπα) υπερβολικά όμορφος: «έπιασα μια γκόμενα που είναι του θανατά». **γ.** (για πράξεις ή καταστάσεις) υπερβολικά: «έτρεχε του θανατά || φάγαμε του θανατά || είναι ζηλιάρης του θανατά».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας